No. 94. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 6 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

Van de Italiaansche Grenzen, 26 July. Bij gelegenheid van het opsporen en in hechtenis nemen van de aanleggers en deelhebbers in de onlangs te Rome ontdekte zamenzwering, had het volgende voorval plaats. Meer dan 7000 personen hadden zich vereenigd tot het opsporen van een' der hoofdaanleggers, zekeren *Minardi* (die onder *Gregorius XVI* een der meest beruchte spionnen was geweest.) De deuren van alle huizen werden bezet, de straten afgesloten en alle voorzorgen genomen, zonder dat het gelukken mogt, hem op het spoor te komen. Eindelijk kwam *Cicerovachia* op het denkbeeld, *Minardi's* hond los te laten, die hem dan ook spoedig op het spoor zijns meesters bragt. Men had groote moeite hem aan de woede van het volk te onttrekken en slechts de bij het volk als een heilige vereerde pater *Ventura* konde het tot bedaren brengen. Genoemden *Cicerovachia*, wiens naam eigenlijk *Angelo Brunelli* is, werden tot belooning een feestmaal en eene gouden tabaksdoos aangeboden.

DUITSCHLAND.

— Te Biberach is eene dubbele gruweldaad gebeurd: een vader heeft zijn' zoon en de zoon zijnen vader omgebragt. Des avonds van den 19. Julij tegen 8 uren kreeg een inwoner van Biberach (in het Kinzigdal) ongenoegen met zijnen 27jarigen zoon op straat. De vader ijlde in het huis, greep een met schroot geladen geweer met dubbelen loop, en schoot den zoon, die hem naliep, in de linkerzijde. De gewonde wierp zich op zijn' vader, ontrukte hem het geweer en schoot den anderen loop tegen diens borst af, zoodat hij dood ter aarde zonk. De zoon liet het geweer vallen, greep eene leuning, om zich te steunen, doch gleed langs dezelve ter aarde en gaf den geest. De oorzaak der zoo noodlottig gewordene woordenwisseling was niet bekend, doch men weet, dat beiden overgegeven waren aan dronkenschap, en dat de daad in zulk een' toestand verrigt is.

— De Oostenrijksche regering, de uitbarsting vreezende van meer of minder gewelddadige crises in Italie, heeft bereids maatregelen getroffen, om zulke voorvallen bij tijds te kunnen tegengaan. Te Como, slechts weinig uren van Milaan, zal een observatie-korps van 20,000 man bijeengetrokken, terwijl het Oostenrijksche garnizoen te Ferrara aanzienlijk versterkt zal worden.

ENGELAND.

— Ten bewijze hoe groot de ellende nog is in Ierland, strekke het volgende voorval. Een protestant ontmoette op zijne reis in het ongelukkig eiland den geestelijken van eene gemeente van vijf of zes duizend zielen. Die arme priester bedekte, bij gebreke van een' hoed en bij het gemis van geld om er een te koopen, zijn hoofd met een neusdoek. De protestant, door zooveel ellende getroffen, bood hem 2 schellingen aan, als een bijdrage welligt, om er een te koopen. De priester nam ze aan, en antwoordde zijnen weldoener, dat hij in plaats van een hoed, vleesch zou koopen, hetwelk hij sinds twee jaren niet gegeten had. Zijn eenig voedsel gedurende dien tijd had bestaan uit bedorven aardappelen.

— Men weet, dat de bewoners der Sandwich-eilanden, in de groote Stille Zee, eene vertegenwoordigende regering hebben, en twee Kamers, welke te Honolulu zitting houden. Deze twee Kamers zijn onlangs gesloten, en gedurende de zitting is er iets voorgevallen, hetwelk zoo spoedig in Europa zijne weêrga niet zal hebben. Een hoveling, een pluimstrijker, een knikkebol — dit gebroed kan zelfs op de koraalrotsen der Stille Zee tieren — had voorgesteld den koning *Kamehameha* eene burgerlijst te geven, maar Zijne Sandwichsche Majesteit toonde volkslievender dan menig constitutioneel vorst van ons grijs Europa, verzette zich tegen het voorstel, en verklaarde, dat zijne persoonlijke inkomsten toereikend zijnde voor zijne behoefte en die zijns huisgezins, hij niet mogt dulden, dat men het volk dwong iets voor zijn onderhoud te geven. Dit is zeker een slecht voorbeeld, hetwelk de koning *Kamehameha* aan zijne neven uit de oude wereld geeft; maar het is niet te vreezen, dat hetzelve besmettelijk zij.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 1. Augustus. Elke dag brengt de ontdekking mede van eenig nieuw schandaal in Frankrijk, en het zou moeijelijk te voorzien zijn, waar dit zal ophouden. De *National* deelt heden een koop mede, die gesloten is in 1841 tusschen een afgevaardigde, den heer *Alexis de Jussieu*, en een voormalig prefect, waarbij de heer *de Jussieu* zich verpligtte eene concessie van een spoorweg te verkrijgen, door middel van een geschenk van 430 actien à 1000 fr. ieder. De door de *National* medegedeelde daadzaken dragen het karakter van eene onbetwistbare echtheid, omdat het origineel van de acte, *geregistreerd*, in zijne handen berust. Het openbaar ministerie is natuurlijkerwijze door zulk eene ontdekking opmerkzaam geworden, en de avond-editie van dat blad deelt mede, dat er dadelijk in die zaak eene instructie is bevolen.

— De *Gazette des Tribunaux* deelt mede, dat eene vrouw, welke reeds sinds jaren gehuwd was, thans eerst heeft verzocht de vernietiging van haar huwelijk. Het was bij eene ziekte nagenoeg gebleken, dat haar gemaal was... eene vrouw. Daar het huwelijk reeds was aangegaan vóór dat de man 20 jaar was, moest hij loten, doch trof toen een hoog nommer, zoodat een toeval deze ontdekking niet eerder heeft aan het licht gebragt. De vrouw, zij die namelijk als zoodanig was gehuwd, kon zich deze vergissing niet herinneren, doch zag zich wel genoodzaakt eene vernietiging van haren echt te vragen.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 3. Augustus. De *Moniteur* bevestigt de gunstige tijdingen, welke wij omtrent den toestand der aardappelen in Holland en België hebben afgekondigd. Blijkens een brief van den belgischen consul te Amsterdam, was er geen spoor van bederf waargenomen, en alles bepaald zich tot geruchten, waarschijnlijk van grond ontbloot, hetgeen overigens door den prijs genoegzaam bewezen wordt; want men blijft de aardappelen van zeer goede kwaliteit 2 guldens het mud betalen.

Wat betreft de inlichtingen tot dusverre omtrent den staat der aardappelen in de verschillende gedeelten van België ingewonnen, dezelve zijn geruststellende, en laten hopen, dat de oogst van dit product in 1847 niet minder overvloedig zal zijn, als die der granen en andere eetwaren.

Het voorkomen der wijngaarden in de omstreken van Parijs is regt verbazend. Tachtigjarige lieden moeten tot 1773 opklimmen, om eene vergelijking te vinden. Zij hebben jaren van overvloed gezien; maar het tegenwoordige zal het dubbel wezen. Reeds verkoopt men wijn tot 25 frs. het stuk, terwijl hetzelve over een jaar 50 à 60 frs. kostte.

Ook uit Spanje en de Vereenigde Staten luiden de berigten omtrent den oogst allergunstigst. In het laatstgenoemde land wordt dezelve als voorbeeldeloos overvloedig afgemaald, en in de eerste week van Julij waren er reeds 4 millioen schepels tarwe en rogge en anderhalf millioen ponden meel, uit het binnenland naar de verschillende Amerikaansche havens afgevoerd.

— Zaturdag zijn te Genappe de twee zonen van den heer *Deville de Houpaigne*, lid van den provincialen raad van Braband, onder het zwemmen in de Dyle jammerlijk verdronken, terwijl de eene den andere wilde redden.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 31. Julij. Gisteren middag heeft op het Scheveningsche strand een droevig ongeluk plaats gehad. De heer *van I.*, ritmeester commandant van het escadron jagers te paard, alhier in garnizoen, was, ter hoogte van het badhuis, met een ontkleedkoetsje, een bad gaan nemen. Naauwelijks was genoemde officier een klein eind wegs in het water, en hij had een oogenblik gezwommen, of de bedienden van het badhuis meenden eene zonderlinge beweging aan den bader waar te nemen. Zij snelden dadelijk toe, en zagen, nadat zij eenig geschreeuw hadden gehoord, den heer *van I.* wegzinken. Ondanks alle aangewende pogingen, zoo door den badmeester als door de bedienden en eenige personen, die ook badende waren, heeft men den drenkeling niet kunnen redden. Men mag het er veilig voor houden, dat een plotseling toeval den heer *van I.* overkomen, en alleen daaraan dit ongeluk is toe te schrijven. Een' diepen indruk heeft dit voorval gemaakt, en geen wonder, daar de heer *van I.* een man was, die algemeen werd geacht om zijn regtschapen karakter en hij evenzeer door zijne mede-officieren als door zijne minderen werd geëerd en hooggeschat. De edele man is aldus, in de kracht zijns levens, op het onverwachts bezweken, zeer betreurd door allen die hem gekend hebben.

ARNHEM, den 3. Augustus. Aangaande de beweegredenen voor de reis des konings van Wurtemburg naar 's Hage, kan ik u uit goede bron mededeelen, dat dezelve met het vaste besluit des prinsen *van Oranje*, om af te zien van de kroon, in naauw verband staat. De prinses is niet bloot voor zich-zelve over dit besluit bezorgd, maar zij ziet daarin tevens een' inbreuk op de regten van haar' oudsten zoon, den toekomstigen kroonprins. Op haar dringend verlangen, heeft zich de koning van Wurtemburg herwaarts begeven, met het doel, om zijn' schoonzoon tot andere gedachten te brengen. (*Kölnische Ztg.*)

GOUDA, den 1. Augustus. Heden zijn onze ingezetenen voor een groot onheil bewaard gebleven: indien het ongeluk twee à drie uren later ware geschied zou de stad in rouw gedompeld zijn geworden. Het paardenspel van den heer *Gautier*, dat steeds druk bezocht wordt en waarvan reeds 500 kaartjes voor heden avond waren afgegeven, is namelijk plotseling onder een vreesselijk gedruisch voor het grootste gedeelte ingestort, waardoor de tent en de decoratien aanmerkelijk schade hebben geleden.

— Volgens het *Handelsblad* wordt het regterlijk onderzoek tegen *Govert Pieter Verploegh* met ijver en zorg voortgezet. Reeds onderscheidene personen hebben in deze beruchte zaak getuigenis afgelegd, terwijl ook de beklaagde een en andermaal is gehoord. De beklaagde heeft pertinent verklaard (en alzoo in strijd met zijne vroegere voorgevens) op generlei wijze met ambtenaren der departementen van algemeen bestuur in betrekking te staan, en dat overigens de onderhavige geïncrimineerde speculatie, hoewel onder den naam van de firma *Godefroy en Co* gevoerd, door hem alléén heeft plaats gehad en dat hij derhalve geene complices kan aanwijzen.

LODEWIJK XVI EN DE SLOTENMAKER GAMAIN.

(*Overgenomen uit de Burger.*)

Nog heden ten dage ligt het den inwoners van Versailles in het geheugen, hoe zij eenigen tijd lang eenen man, even als een grijsaard op zijnen stok leunende, geheel alléén, in de eenzame lanen van het park zagen wandelen, die gedurig zijne blikken op het kasteel gevestigd hield, hetwelk deszelfs erfelijke koningen overleefd had. Die man, wiens naam was Gamain, was niet ouder dan acht en vijftig jaren toen hij stierf in 1800, en toch vertoonden zich bij hem reeds al de kenmerken van afgeleefdheid: hij miste zijn hoofdhaar bijna geheel, en slechts weinige sneeuwwitte lokken waren er op zijn voorhoofd overgebleven, hetwelk met diepe rimpels doorploegd was; zijne kleurlooze wangen hadden de ledige ruimte ingenomen, welke zijne uitgevallen tanden hadden achtergelaten, en in zijne oogen, welke doorgaans mat en zonder levendigheid daarhenen blikten, schitterde enkel op het noemen van den naam van Lodewijk XVI nu en dan een somber vuur, terwijl hij zelf dien naam altijd met bitterheid, somtijds zelfs weenende uitsprak. Zijne nedergebogen gestalte, welke zoo regt en verheven, het volslagen verval zijner krachten en de afmatting, welke hem onophoudelijk overweldigde, waren, volgens deskundigen, onmiskenbare teekens van eene ongeneeslijke verstoring der maag en van het darmkanaal.

Gamain leefde zeer afgezonderd in den schoot van zijn gezin en vergenoegde zich met het kleine pensioen, hetwelk hij tot aan zijnen dood toe genoot; niettegenstaande de reeks van regeringsveranderingen, welke elkander opvolgden. Overigens was Gamain niet in staat het beroep uit te oefenen, hetwelk tot hiertoe tot zijn onderhoud gestrekt had; eene langdurige ziekte had zijne geldmiddelen uitgeput; want de edelmoedigheid van den koning, zijnen leerling in het slotenmaken, had zich, naar hij zeide, nimmer in zijn voordeel doen kennen, hetzij dat Lodewijk XVI, voor zich zelven een liefhebber van spaarzaamheid, er bezwaar in zag eenen werkman, in wien hij belang stelde, tot overdaad te brengen; hetzij, eindelijk, dat Gamain onvoorzigtig genoeg was te berekenen dat de fortuin hem altijd even gunstig zoude wezen, en om die reden al hetgeen de milddadigheid van zijnen medgezel in het smeden hem schonk, roekeloos doorbragt. Wat hiervan ook zij, Gamain beschuldigde den koning nooit van hem geldelijk niet genoegzaam beloond te hebben, maar hij koesterde eenen onverzoenlijken wrok tegen hem, en beklaagde zich over eene verraderlijke handeling, waarvan hij het slagtoffer geweest was.

Dit verraad was de eenige en onwankelbare gedachte van Gamain; telkens kwam hij daarop terug om zich in scherpe en grimmige verwijtingen uit te laten, over den aanslag, welken hij zijdelings te kennen gaf dat de koning op zijn leven gepleegd had: hij was het die, door het ontdekken van de ijzeren kist op de Tuillerien met de papieren welke dezelve bevatte, Lodewijk XVI had doen teregt staan; hij was het tevens die, om zoo te spreken, de guillotine had in gereedheid gebragt, waarop zijn gekroond hoofd van den romp gescheiden werd; hij was het eindelijk insgelijks, die dat vermaarde decreet der conventie had uitgelokt, waarbij de nagedachtenis van Lodewijk XVI werd geschandvlekt als schuldig aan moord. Maar die genoegdoeningen aan Gamain's wraakzucht gegeven, waren nog niet voldoende voor den haat, welken hij hem toedroeg, want hij vervolgde zelfs den doode nog in zijn graf, en verhaalde overal in den omtrek, met eene hevige verontwaardiging, hoe men het op zijn leven had toegelegd, en hoe men getracht had hem tot loon zijner diensten te vermoorden. Wie hem voor het eerst zag, ontsnapte aan dit verhaal niet, noch ook de pleitredenen, welke hij voordroeg, om de aantijgingen, tegen den koning door hem ingebragt, te regtvaardigen.

Dit verhaal verschilt echter, op zekere punten, van datgene, hetwelk hij in 1794, onder den vorm van een verzoekschrift, aan de nationale vergadering indiende, ten einde eene toelage te vragen. In dit laatste beschuldigde hij alleen Lodewijk XVI; in het andere, hetgeen hij herhaalde malen bij zijn leven, zonder eenige afwijking, heeft medegedeeld, liet hij zijne verdenkingen voornamelijk op de koningin rusten. Gewoonlijk bragt Gamain zijne avonden door in zeker koffijhuis te Versailles. Aldaar was hij in gezelschap met twee bejaarde notarissen, die nog leven, en eenen geneesheer, den heer Lameiran, die hem tijdens zijne vergiftiging had bijgestaan. Deze drie personen waren ten alle tijde bereid getuigenis af te leggen omtrent al de bijzonderheden dezer vergiftiging, welke genoegzaam door processen verbaal gestaafd werden; maar getuigen, om te bewijzen hetgeen op de Tuillerien, den 22. Mei 1792, met hem had plaats gehad, deze had Gamain niet: alleen zijn voorkomen van waarheidsliefde en smart, zijn doordringende toon, zijn gelaat hetwelk zijn lijden uitdrukte, zijne vlammenschietende oogen, zijne hartstogtelijke gebaren, deze waren de eenige waarborgen voor zijne goede trouw.

— Van den dag af van het bestormen van het kasteel van Versailles, zoo verhaalde hij, zag ik, ofschoon in deze stad gevestigd, waar zich mijne werkplaats bevond, den koning zelden; ik wachtte af dat hij mij zou laten roepen om naar den Tuillerien te komen, welke hij bewoonde. Na de poging, welke hij in 1791 aanwendde om te vlugten, en die ongelukkigerwijze mislukte, hield ik geheel op hem te zien, toen men hem van Varennes naar Parijs voerde. Het had mij in het naauw kunnen brengen de Tuillerien dikwijls te gaan bezoeken, alwaar overigens de koning, naar ik giste, in het minst geene gezindheid zoude hebben zich met slotenmaken af te geven. De betrekking, waarin ik tot Lodewijk XVI stond, om hem mijn ambacht te leeren, was mij buitendien reeds niet zeer voordeelig, en mijne benijders hadden mij reeds strikken genoeg gespannen, waaruit ik het geluk had mij te redden. Ik dacht er intusschen volstrekt niet aan ten behoeve van den koning voor spion te spelen, hij betaalde mij immers geene toelage meer: de waarheid was het dan ook, dat hij geen geld had. Hoe het zij, ik was een voorstander van de constitutie, en onaangezien de dankbaarheid, welke ik aan den koning verschuldigd was, was ik der republiek innig toegedaan.

Op den 21. Mei 1792 hield er, terwijl ik in mijn winkel bezig was, een ruiter voor mijne deur stil en riep mij bij mijnen naam. De man was als voerman gekleed, en toch herkende ik hem onder dat gewaad verstoken voor Durey, wien de koning tot medehulp in zijn smidswerk genomen had.

— Mijnheer Gamain, zeide hij tot mij, Zijne Majesteit zendt mij tot u met den last op het kasteel te komen; gij zult door de keuken binnenkomen, om geen argwaan te wekken....

— Van den Helder schrijft men van den 2. Augustus: « Op heden is van hier naar Batavia uitgezeild Z. M. brik *de Zwaluw*, van 18 stukken, onder bevel van den kapt.-luit. ter zee *C. Noorduyn*, bestemd voor de dienst in Oost-Indiën. Genoemde bodem verliet onder het gewone saluut met een zeer gunstigen wind de reede van Texel."

— Te Leeuwarden schijnen de gemoederen nog niet zoo rustig. In het laatst der afgeloopen week hadden aldaar nog kleine zamenscholingen plaats, zoodat de verwachte versterking van bezetting door alle wèlgezinden met genoegen te gemoet werd gezien.

— De officieren van het 4e bataillon 4e regement infanterie hebben, aan den majoor *J. C. Noot*, eene fraaije cassette aangeboden, als een bewijs hunner hoogachting, toen hij uit Vlissingen vertrok om het bevel over het depôt van het regement op zich te nemen.

— Zoo als te verwachten was, worden de onderscheiden hoofdstukken der begrooting over 1848—1849 met spoed aangenomen. Dus, lieve landgenooten, de beurs gedurende twee jaren weer maar wijd geopend. De regering zal, als van ouds, wel maken dat het overtollige geld u geen zorg veroorzaakt.

MENGELINGEN.

Korte Levensgeschiedenis van J. B. Teste.

Jan Baptiste Teste is de zoon van eenen notaris te Bagnol (in het departement Gard) en werd op den 20. October des jaars 1780 geboren. Zijne eerste opvoeding ontving hij op het collegie te Lyon, hetwelk hij tot op zijn veertiënde jaar getrouw bezocht. Pas de schoolbanken verlaten hebbende, maakte hij zich — hoe jeugdig ook — als redenaar in de Clubs zoo gunstig bekend, dat hij, nog geene 15 jaren oud, door zijne landslieden naar Valence afgevaardigd werd, waar de vertegenwoordigers van 74 volks-gezelschappen zich verzameld hadden, en zijn vader, die verdacht werd een aanhanger te zijn van het foederalismus, een toevlugt zocht voor het schrikbewind. Als deze nu echter, kort daarop, door de foederalisten als een dienaar van het terrorisme werd uitgekreten, en deswege vlugten moest, begeleidde hem Teste naar Italie, geraakte met hem in de gevangenis, doch werd een weinig daarna weder vrijgelaten. Ofschoon hij op de lijst der uitgewekenen stond, waagde hij het echter, op den 13. Vendemiaire van het jaar IV, naar zijne geboortestad terug te keeren, en bekleedde hij ook aldaar een tijd lang den post van secretaris der marine, tot hij ten laatste naar Parijs ging om aldaar in de regten te studeren. Op zijn 21e jaar werd hij advocaat en, eenige weinige maanden later, leeraar aan de Parijsche regts-academie. Na zijn vaders dood, in 1807, begaf hij zich naar zijne geboorteplaats terug; van daar naar Uzès, Avignon en in 1809 naar Nismes, waar hij zich als advocaat eenen grooten roem verwierf; zoodat hij zeer spoedig onder de eerste lichten der Zuid-Fransche pleiters gerangschikt wierd. Toen nu, bij Napoleon's terugkeering van het eiland Elba, de burgerkrijg te Nismes uitbrak, en eenen gruwelijken moord ten gevolge had, niet ongelijk aan de Parijsche bloed-bruiloft, ging Teste naar Parijs en bood daar den keizer zijne diensten aan. Hem werd dan ook opgedragen, het gewest, dat hij in oproer verlaten had, tot rust en orde terug te brengen. Bij dezen moeijelijken en onaangenamen last toonde hij evenveel moed als bekwaamheid; zoodat hij uit dien hoofde in 1815 tot Generaal-Luitenant der Lyonsche politie benoemd werd. In die hoedanigheid tot afgevaardigde in de Tweede Kamer gekozen, moest hij echter op bevel van Fouché, die zijne tegenwoordigheid te *Parijs* vreesde, op zijnen post te Lyon blijven. Daar bewees hij vervolgens den staat groote diensten en was vooral door het onderdrukken van het oproer op den 12. Julij, hetgeen hem door zijne tegenwoordigheid van geest en welsprekenheid volkomen gelukte, zeer nuttig.

Als een ijverig aanhanger des keizers en ex Jacobijn kon hij bij de tweede restauratie niet in Frankrijk blijven; hij vlugtte derhalve naar Belgie, en vestigde zich als advocaat te Luik. Zijne verdediging van het dagblad « *Le Mercure Surveillant*" tegen eene ophitsing van het Russische en Oostenrijksche hof ondernomene aanklagte, had zijne verbanning uit Belgie ten gevolge, waar het hem echter 22 maanden later toegestaan werd, terug te keeren.

Teste verscheen weder te Parijs na afloop der Julij-omwenteling. In den beginne zette hij daar zijne regtsgeleerde loopbaan met glans voort, doch werd al spoedig tot medelid in de kamer der afgevaardigden gekozen. Een tijd lang maakte hij daar veel opzien, trad later zeer op den achtergrond, doch nam steeds aan alle gewigtige handelingen, zoo al niet steeds een levendig, dan toch altijd een bescheiden deel. Hij sloot zich aan de Coalitie aan, en belastte zich daarop met de portefeuille der justitie in het ministerie van 10. Mei 1839; waarvan hij echter, na de verwerping der huwelijksgift voor den hertog van Nemours, door een eervol ontslag, beroofd werd. In de kamer stemde hij steeds met de behoudende partij tegen Thiers en de linkerpartij en werd na de aftreding van het ministerie Thiers op den 29. October 1840 nogmaals minister, doch thans van openbare werken, welke post hij echter later verwisselde met dien van president van het hof van cassatie en den rang van Pair van Frankrijk. — Teste heeft van de natuur al de schoone en kostbare gaven verkregen, welken den grooten redenaar kenschetsen, eene heerlijke stem, eene vloeijende voordragt, eene imposerende houding en eene bedaarde geestvervoering. Zijne eertijds gehoudene pleidooijen getuigen van de grootste volmaaktheid en grondigste studie.

Hoe jammer, dat noch zijne hooge rang, noch zijne verkregene kunde, noch zijne schoone natuurgaven hem hebben kunnen beveiligen tegen bedrog en omkooping. Hij is door zijne veroordeeling niet alleen geen eigenaar meer van zijnen vroegeren roem, maar de schande van het gebeurde zal den rampzalige lang overleven! (*A. C.*)

Sies Voorwaarde.

(Eene Type.)

Eerst liep hij met een knapzak,
Een knapzak en een stok;
En kwam hij bij de boeren,
Dan zei men: « daar komt slok."

Nu draaft hij met twee schimmels,
Als koning, door het land;
Nu neemt voor hem het boertje
Zijn hoedje in de hand.

Eerst sliep hij bij de paarden
En droomde in deugd en eer;
Thans, op het donzen leger,
Kwelt hem één dikke veêr.

Hoe is dat toch gekomen?
Ja.... raad dat eens, mijn vriend? —
Hij heeft zijn groot vermogen
Wel eerelijk verdiend.

Een zeker schatrijk meisje
Beging een' kwaden pas;
Hij, zonder splint in 't beursje
En met een' kalen jas,

Hij zou dat potje dekken:
(Dat niemand spijtig kijk'!)
Hij trouwde 't lieve meisje
En werd op eens schatrijk! —

Aardenburgsch Depot. R.

ALLERLEI.

Oogen gelooven de oogen, ooren gelooven de lieden.

Eene vrouw kan alleen haten of beminnen; een derde kent zij niet.

Eene tweede rijkdom is: bij het volk bemind te zijn.

Vergeet geen weldaad die men u bewijst; maar spoedig die welke gij zelfs geeft.

Eene weldaad aannemen is gelijk aan het verkoopen van zijne vrijheid.

Die de waardigen weldoen, verpligt een ieder aan zich.

Verlies van vreugde is dan goed, wanneer de smart tegelijk sterft.

Door liefkozen en niet door heerschen wordt de liefde aangenaam.

Een goede naam verkrijgt in het duistere zijnen eigenen glans.

Niemand heeft gelukkige oogenblikken, die niet ook kwade heeft.

Bij een goed mensch is de toorn spoedig voorbij.

Een goed gemoed is den afgedwaalden niet gehoorzaam.

Het lidteeken van het *geweten is gelijk* aan eene wonde.

Het gevaar is *des te sneller bij ons*, naar mate men het veracht.

Ziet meer *op een goed geweten, dan op* eenen goeden naam.

Verachting doet aan de wijsheid zeerder, dan tegenspraak.

Het vergenoegen heeft, even als de roos, doornen, en vleugels gelijk het witje.

Eene jonge vrouw schijnt, door haar gelaat, dikwijls ouder, eene oude door haar geest, dikwijls jonger.

Het is beter zich af te gebruiken, dan zich door de roest te laten verteêren.

Zoo uw vader goed is, bemin hem dan, anders behoort gij hem te dulden.

Wanneer gij den laster van uwen vriend duldt, dan maakt gij dien tot de uwe.

Zoo gij den laster van uwen vriend niet duldt, dan maakt gij die ook niet tot de uwe.

Ken de gebreken van uwen vriend, doch haat hem daarom niet.

Uwen vriend te beleedigen, al ware het in scherts, is niet geoorloofd.

—

Leer om leer.

Een methodisten leeraar in N.-Amerika, met name M' Daugall zocht in zijne preken te bewijzen, dat de zwarten oorspronkelijk zoo blank waren geweest als wij Europeanen, maar dat hun, ten gevolge der misdaad van den aartsvader Kaïn, de vloek der zwartheid was opgelegd. Een zwarte priester aldaar predikte daarentegen: « 't Is wel wonder dat van lieden uit één paar afgestamd, sommigen zwart als roet, anderen wit als knollen zijn. Maar dat is aldus toegekomen. Toen Kaïn zijn broeder had doodgeslagen, kwam de Heer der Heerscharen hem tegen, en zeide: « Kaïn, wat is er van Abel geworden?" — Kaïn hernam: « Massa, 't is mijne zaak niet om hem in 't oog te houden." — Daarop vergramde de Heere, zeggende: « Ik weet zoo goed als gij waar hij is; maar ik zal een teeken aan u doen, opdat gij nooit weêr zoo brutaal zijt.") Toen kreeg Kaïn een koude koorts van schrik, en deze afgegaan zijnde, bleef hij zoo wit als een knol.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel uit Sluis zal in ons volgend No. geplaatst worden.

— Ongefrankeerde brieven worden steeds door ons geweigerd; eergisteren weder een met het postmerk Zierikzee.

ADVERTENTIEN.

§ § Terstond eene bekwame WERKMEID benoodigd, § adres bij den Boekverkooper *Z. DE BUISONJÉ*, te Vlissingen.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Augustus. Sedert den 3. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Hercules, R. van Wattuw, Riga, hennipzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Esther, J. Trotte, ballast, Oostzee.

Van Vlissingen gezeild:

Dolphijn, W. van der Heijde, Jonge Charles, W. Loeff, beide schapen, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

5 Augustus 1847.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O Z. Tarwe (1846)	f		Z. Gr. Erwten	f	
N. dito dito	-	19.25	W. Witte dito	-	
Witte B. Poolsche Tarwe			Z. Paardenboonen	-	
Nieuwe W. dito	-	20.25	W. Koolzaad	-	12.40
N. Z. Rogge f	-	9.00	Zomer dito	-	
Vreemde dito f 10.00	-	11.00	Gort No. 5	-	
Winter garst	-	6.75	« « 2	-	
Zomergarst	-		« « 1	-	
Haver	-		Raapolie	f 40.00	p. v.
Boekweit (Vreemde)	-		Patentolie	- 42.00	-
W. Witteboonen	-		Lijnolie	- 37 50	-
Dito Bruineboonen	-		Lijnkoeken f	de 104	st.
W. Paardenboonen	-	8.50	Raapkoeken	-	-
N. W. Gr. Erwten	-	12.00			

- Het doet mij van harte leed, Durey, maar ik kan niet komen, was mijn antwoord: indien ik mij uit Versailles verwijderde, zou ik mij zelven verdacht maken en mij onheil berokkenen.

Durey deed mij vruchteloos opmerken dat ik den koning behoorde te gehoorzamen, ik lachte er mede, en zeide dat Zijne Majesteit mijne omstandigheden zeer goed kende, en noch mij, noch een ander van mijnen stempel kon noodig hebben. Een schrikkelijk voorgevoel gaf aanleiding tot mijne weigering. Durey verwijderde zich toen zeer neerslagtig over den slechten uitslag zijner zending. Geen drie uren daarna kwam hij op nieuw terug, en drong er weder op aan, dat ik aan het verlangen van den koning mogt voldoen. Nu sprak men van geenen last meer, en het was die verandering van toon welke mij bijna had overgehaald, echter hield ik vol en weigerde halstarrig. Ik geloofde toen dat ik van de aanzoeken van Durey zoude bevrijd zijn, en ik was des te meer verheugd dat ik wederstand geboden had, nu het gerucht in Versailles liep, dat het volk dienzelfden avond de Tuillerien bestormde, hetgeen slechts in de daaropvolgende maand plaats greep.

Des anderen daags was ik verwonderd en ontevreden Durey weder te zien verschijnen, die mij een briefje ter hand stelde met de hand des konings geschreven, en waarin Lodewijk XVI mij bijna vriendschappelijk verzocht hem de behulpzamen hand te komen bieden in het ten uitvoer brengen van een moeijelijk werk. Mijne eigenliefde was door die uitnoodiging gestreeld, welke de koning de moeite nam mij in persoon te doen; ik kleedde mij met spoed aan, ik nam afscheid van mijne vrouw en kinderen, zonder hen te zeggen werwaarts ik mij begaf; alleen zeide ik hen dat ik hoopte vóór den nacht terug te zullen zijn. Niet zonder ongerustheid zagen zij mij met eenen vreemdeling naar Parijs vertrekken; want toen ter tijd gingen er weinige dagen voorbij zonder dat de treurigste geruchten in Versailles verspreid werden, waar men gemakkelijk in het denkbeeld te brengen was dat de hoofdstad te vuur en te zwaard stond. Durey geleidde mij naar de Tuillerien, alwaar de koning even als in eene gevangenis bewaakt werd; wij kwamen binnen door de keuken en begaven ons naar de werkplaats des konings, waar Durey mij achterliet, om den koning van mijne aankomst te verwittigen. Terwijl ik mij alleen bevond, bespeurde ik eene ijzeren deur nog versch gemeed, een slot dat van binnen en van buiten open en digt ging, naar het mij toescheen zeer konstig bearbeid, en een kleine schrijfkist geheel van ijzer met eene verborgene veêr, welke ik bij den eersten oogopslag niet vinden kon. Te midden van deze opmerkingen kwam Durey met den koning terug.

- Wel zoo! mijn goede Gamain, zeide Lodewijk XVI, mij op den schouder kloppende en minzaam toelachende, er is veel tijd verloopen sedert wij ons het laatst gezien hebben!

- Ja, Sire, zeide ik, en het doet mij leed; maar ik heb tot meerdere veiligheid, zoowel voor u als voor mij, mijne bezoeken moeten staken, die verkeerd werden uitgelegd; wij hebben beiden vijanden die ons zoeken in het verderf te storten. Ziedaar, Sire, waarom ik gisteren geaarzeld heb mij naar uwe bevelen te gedragen.

- Helaas! riep de koning uit, de tijden zijn al zeer slecht, en ik weet niet hoe dit alles zal afloopen; en hij liet er terstond met opgeruimdheid op volgen, mij de slotwerken toonende welke ik had onderzocht: wat zegt gij van mijn kunstvermogens? ik alleen heb dit werk in minder dan tien dagen volvoerd. Ik ben uw leerling, Gamain.

Ik bedankte den koning voor de lofuitingen, waarmede het hem behaagde mij te overladen, en ik vroeg hem wat ik kon doen om hem aangenaam te zijn, onder betuigingen van mijne gehechtheid en getrouwheid. Toen zeide mij de koning dat hij altijd vertrouwen in mij gesteld had, en dat hij niet aarzelde in mijne handen het lot van zijnen persoon en geslacht te geven; daarop leidde hij mij in zijn slaapvertrek, en vervolgens in eenen donkeren gang, welke den toegang van zijne slaapstede naar de kamer des dauphins was. Durey had eene waskaars aangestoken om ons in dien gang licht te verschaffen, en ligtte daarna, op bevel van den koning, een paneel op in het houtwerk, achter hetwelk ik een rond gat gewaar werd, in den muur uitgehoord, hetwelk ter naauwernood de grootte van twee voet in de doorsnede bij den ingang zal gehad hebben. De koning onderrigtte mij, dat hij die verborgene plaats had bestemd tot bewaring van zijn geld, en dat Durey hem den muur had helpen doorgraven en het puin in de rivier doen vallen, hetgeen herhaalde malen gedurende den nacht geschied was. Nog zeide mij de koning, dat hij de ijzeren deur, welke hij gemaakt had, voor dat gat wenschte bevestigd te hebben, en dat hij de middelen niet kende om deze bewerking ten uitvoer te brengen; en dit was de dienst welke hij van mij verwachtte.

Ik ging terstond aan het werk. Ik veranderde al die deelen van het slot welke buiten speling waren, en gaf den sleutels op het fornuis daarna deszelfs fatsoen, ten einde die van de gewone sleutels verschillen zou; vervolgens sloeg ik de duimen voor de krammen en de hengsels in het metselwerk, zoo vast mogelijk als de voorzorgen toelieten, welke er moesten genomen worden om het gerucht van den hamer te verdooven. De koning was mij zooveel hij kon behulpzaam; ieder oogenblik had hij mij zachter te kloppen en het werk te bespoedigen; hij vreesde door dezen of genen onbescheidene overvallen te worden in dezen arbeid, welke tot het einde van den dag duurde. De sleutel werd in de kleine ijzeren schrijfkist weggelegd, en deze schrijfkist werd onder eenen welsteen bevestigd aan het andere einde der gaanderij. Men behoefde geenen sleutel om het slot van de kast te sluiten, omdat de schoten van het slot van zelve werkten, wanneer men de ijzeren deur op deszelfs hengsels deed draaijen.

Gedurende acht volle uren had ik zonder ophouden gearbeid: het zweet gutste mij met zware droppelen van het voorhoofd, ik verlangde met ongeduld te kunnen uitrusten, en ik ondervond eene magteloosheid, welke door den honger werd voortgebragt, want ik had van mijn opstaan af dien ganschen dag volstrekt niets genuttigd. Ik ging dan eene minuut lang zitten in de kamer des konings, die mij zelf eene stoel aanbood, en zich verontschuldigde wegens de moeite welke hij mij veroorzaakte; hij verzocht mij met hem twee millioen in dubbele louis-d'or te willen aftellen, welke wij in vier lederen zakken borgen. Terwijl ik mij beleefdshalve tot die aftelling leende, welke geene de minste betrekking had op mijn beroep van slotenmaker, zag ik Durey pakken papieren dragen, bestemd, naar ik oordeelde, om in de geheime kast te worden gesloten, en, inderdaad, het geld was slechts een voorwendsel om mijne oplettenheid af te trekken. Ik ben er zeker van dat alleen de papieren verborgen werden.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.